

Evangelí de la memòria de la Mare Déu del Carme: fer la voluntat de Déu

Evangelí i comentari la memòria de la Mare Déu del Carme: “Tothom qui fa la voluntat del meu Pare que és al cel, aquest és el meu germà i la meva germana i la meva mare”. Que la Santíssima Verge Maria ens ajudi a abraçar amb alegria la crida que el Senyor fa a cadascú.

Evangelí (*Mt* 12, 46-50)

Mentre Jesús s'adreçava a la gent, la seva mare i els seus germans, que eren fora, volien parlar amb ell. Algú li digué:

—La teva mare i els teus germans són aquí fora, que volen parlar amb tu.

Ell li respongué:

—¿Qui és la meva mare i qui són els meus germans?

Llavors, assenyalant amb la mà els seus deixebles, digué:

—Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.

.....

Comentari

El dia que celebrem la benaurada Mare Déu del Carme, l'evangelí ens presenta una escena, a primera vista desconcertant, en què Jesús ens parla de la grandesa de la seva mare beneïda.

Escriu sant Mateu que Jesús estava predicant enmig de la gernació quan “la seva mare i els seus germans, que eren fora, volien parlar amb ell”. Com és ben sabut, “germans” és el terme habitual a l'Orient Mitjà per designar tots els parents propers. No eren fills de Maria que, a més de concebre i donar a llum Jesús de manera virginal, va romandre sempre verge. D'alguns d'aquests parents, en coneixem els noms per altres passatges de l'Evangelí: Jaume, Josep, Simó i Judes (cf. *Mt* 13, 55).

La resposta de Jesús als qui han anat a informar-lo que l'estaven buscant és provocativa: “¿Qui és la meva mare i qui són els meus germans?”

Sembla una frase excessivament tallant o dura: com si rebutgés els seus éssers estimats. No era així, però. Sant Agustí es demanava: “Potser la Verge Maria –elegida perquè d’ella ens naixés la salvació i creada pel Crist abans que el Crist fos en ella creat–, no complia la voluntat del Pare? Sens dubte la va acomplir; i perfectament. Santa Maria, que per la fe va creure i va concebre, va valorar més ser deixebila del Crist que mare del Crist”^[1].

En efecte, la pregunta retòrica de Jesús ajuda a centrar l’atenció en allò que dirà a continuació i que és un ensenyament molt profund per a nosaltres: “El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare”. La grandesa més gran de qualsevol criatura és complir amb fidelitat els plans que Déu ha disposat per a ella.

Sens dubte per a Maria, com per a tota bona mare, suposaria un notable sacrifici no poder gaudir diàriament de la proximitat del seu fill, que havia de complir la missió redemptora per a la qual havia vingut al món. També Jesús sabia estimar i li feia mal estar separar-se físicament de la mare. Per damunt de tots els nobles afectes humans, però, cal complir els plans divins. Per això el Catecisme de l'Església catòlica ensenya que “els pares acolliran i respectaran amb alegria i acció de gràcies la crida del Senyor a un dels seus fills a seguir-lo”^[2].

Que la Santíssima Verge Maria, a qui avui venerem sota l'advocació del Carme, ens ajudi a abraçar com ella, amb alegria, la crida personal que el Senyor ens fa, obeint els plans divins per a cadascú.

^[1]S. Agustí, *Sermó 72 A*, 3, 7.

^[2]*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2233.

Francisco Varo // Francisca
Claro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-
de-la-memoria-de-la-mare-deu-del-
carme-fer-la-voluntat-de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-de-la-memoria-de-la-mare-deu-del-carme-fer-la-voluntat-de-deu/)
(16/08/2025)